

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ
ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝΓΡΑΦΕΙΑ
ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ
ΕΝ ΤΗ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑ

ΤΑ ΠΑΤΡΙΑ

ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΤΡΙΩΝ ΑΜΥΝΗΣ

Ἐκδιδόμενον τῇ ἐπιμελείᾳ ἐπιτροπῆς ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Ν. Χατζιδάκι, Κ. Γ. Ζησίου καὶ Ι. Μ. Δαμβέργη διευθύνοντος.

ΕΚΤΥΠΟΥΤΑΙ
ΕΙΣ 20,000
ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ
ΚΑΙ
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ
ΔΩΡΕΑΝ

ΝΕΑΝ ΟΔΟΝ

Μετὰ τὴν ἀγωνιώδη νύκτα γλυκὺ θ' ἀνατείλῃ καὶ πάλιν τὸ ἡλιακὸν φῶς καὶ μετὰ τὴν ζοφερὰν τρικυμίαν ἀσφαλῆς ἔπεται ἡ πραεὶς γαλήνη, φέρουσα τὴν μετάνοιαν εἰς τοὺς τυχόν ἐκστομήσαντας τὴν βλασφημίαν τῆς ἀπελπισίας. Ὡς αὐτὰς τὰς ἀγωνιώδεις νύκτας, ὡς αὐτὰς τὰς ζοφεράς τρικυμίας πολλὰς εἶδε καὶ ὑπέστη τὸ Γένος ἡμῶν, οὐδὲν ὅμως χάριτι θεῖα ἔσχυσε νὰ κάμψῃ μέχρι σήμερον τὴν σιδηρὰν αὐτοῦ ἀντοχήν, οὐδὲ νὰ ἐλαττώσῃ τὴν πρὸς τὴν Πρόνοιαν σῶτειραν αὐτοῦ ἐλπίδα καὶ πίστιν. Παρὰ τὸν ἐκ τῆς πυρᾶς ἀναγεννώμενον φοῖνικα, ὃν προφρόνως ὁ Ὑψηλάντης εἰσήγαγε καὶ ὁ Καποδίστριας καθιέρωσεν ὡς ἐθνικὸν σύμβολον, πιστοὶ εἰς τὴν ἱερὰν παράδοσιν, βλέπομεν κατὰ τοὺς ἀλληλοδιαδόχους ἐθνικοὺς χειμῶνας τὴν φέρουσαν τὸν κλάδον τῆς ἐλαίας περιστερὰν, ἀγγέλλουσαν τὴν κατάπαυσιν τοῦ ἐχθρικοῦ κατακλυσμοῦ καὶ ὑπισχνουμένην τῶν καλῶν ἡμερῶν τὴν ἐπάνοδον.

Ἀλλ' ἀπὸ τῆς πολιτείας ἡμῶν ἐξαρτᾶται πρῶτιστα αὕτη, ἀφοῦ νωπὰς ἔχομεν τὰς ἀποδείξεις, εἴπερ ποτε σήμερον, ὅτι ἡμεῖς αὐτοὶ ἐπροκαλέσαμεν τῶν ἐθνικῶν ταλαιπωριῶν τὴν συμφορὰν. Ἀπὸ τῆς πολιτείας ἡμῶν ἐξαρτᾶται καὶ τῶν ἀπωλειῶν ἡ ἀνάκτησις καὶ ἡ ρυμοτομία τῆς ταχύτερον ἀγούσης εἰς τὰ ποθητὰ τέρματα λεωφόρου. Ἀλλὰ ἡ πολιτεία αὕτη δέον προδήλως νὰ χαραχθῇ, καὶ ὑφ' ἐνὸς ἐκάστου ἰδίᾳ καὶ ὑφ' ὅλων ὁμοῦ, ἀντίθετος ἀκριβῶς τῆς κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας ἀμαρτωλῆς, τῆς ἐν παντὶ κλάδῳ ἀπὸ τῶν ἀνωτέρων μέχρι τῶν κατωτέρων, θυσάσης τῇ ὑλοφροσύνῃ καὶ τῇ αὐτολατρείᾳ. Ἡ πολιτεία αὕτη δέον νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῆς ἐξυπηρετήσεως ἰδιαίτατα μὲν τῶν γενικῶν, κατόπιν δὲ μόνον τῶν ἰδιωτικῶν συμφερόντων. Τῆς δὲ πολιτείας ταύτης ἱεροφάνται ἀνάγκη νὰ ταχθῶσιν οὐχὶ καὶ πάλιν οἱ τὰς ἡμέρας τῆς κατασχύνης παρασκευάσαντες καὶ ἐκ τοῦ πηλοῦ τῆς συνλλαγῆς μεγεθυθέντες, ἀλλ' οἱ μὴ φέροντες ἀν' ὅχι τὸ στίγμα, τοῦλάχιστον τὴν εὐθύνην τοῦ ἀμαρτωλοῦ ἐνεστῶτος, ἐξ ὧν δὲν ἀμοιρεῖ εὐτυχῶς ἡ Πατρίς.

Εἰς τοὺς ναυαγούς τῆς χθὲς καὶ τῆς σήμερον πᾶσαι ἐκ περιτροπῆς παρεσχέθησαν τῆς σωτηρίας αἱ εὐκαιρίαι. Διεχειρίσθησαν πᾶσαν δύναμιν καὶ ἐν ἡμέραις εἰρήνης καὶ ἐν ἡμέραις ἀγώνων, ἀφῆκαν δὲ στείρους τοὺς εἰρηνικοὺς καιροὺς καὶ ἀνεκμετάλλευσαν τῶν παθημάτων τὰ σωτήρια μαθήματα. Οὐδὲν τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ, ἣν μέχρι τοῦδε ἐβαδίζομεν, ἂς ἐλπίσῃ τὸ Γένος, διὰ προδιαγεγραμμένης δὲ καὶ ἀντιθέτου πολιτείας ἂς χωρήσῃ εἰς νέαν πορείαν, ἀφ' οὗ τόσο πικρῶς ἐδιδάχθη ὅτι εἰς ἀδοξίαν καὶ κρημνοὺς τὸ ὠδήγησεν ἡ παλαιά.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Κυριακὴ Δεκάτη Τρίτη.

(Ματθ. Κεφ. ια'. 33—42).

Κείμενον.

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἄνθρωπός τις ἦν οἰκοδεσπότης¹ ὅστις ἐφύτευσεν ἀμπελῶνα² καὶ φραγμὸν³ αὐτῷ περιέθηκε, καὶ ὠρυξεν ἐν αὐτῷ ληνὸν⁴ καὶ ὠκοδόμησεν πύργον,⁵ καὶ ἐξέδοτο αὐτὸν γεωργοῖς⁶ καὶ ἀπεδήμησεν.⁷ Ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἀπέστειλε τοὺς δούλους⁸ αὐτοῦ πρὸς τοὺς γεωργοὺς λαβεῖν τοὺς καρποὺς αὐτοῦ. Καὶ λαβόντες οἱ γεωργοὶ τοὺς δούλους, ὃν μὲν ἔδειραν, ὃν δὲ ἀπέκτειναν, ὃν δὲ ἐλίθοδόλησαν. Πάλιν δὲ ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων καὶ ἐποίησαν αὐτοὺς ὡσαύτως. Ὑστερον δὲ ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱὸν αὐτοῦ λέγων· Ἐντραπήσονται τὸν υἱὸν μου. Οἱ δὲ γεωργοὶ ἰδόντες τὸν υἱὸν εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· Οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος, δεῦτε ἀποκτείνουμεν αὐτόν· καὶ κατάσχομεν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ. Καὶ λαβόντες ἐξέβαλον ἐξω τοῦ ἀμπελῶνος, καὶ ἀπέκτειναν. Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; Λέγουσιν αὐτῷ. Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς, καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδώσεται ἄλλοις γεωργοῖς⁹ οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ τοὺς καρποὺς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Οὐδέποτε ἀνέγνωτε ἐν ταῖς γραφαῖς. «Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγεννήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας. Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἔσται θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν».

Σημειώσεις.

1) Οἰκοδεσπότης, ὁ Πατὴρ Θεός. 2) Ἀμπελῶνα, ἐννοεῖται ἡ ἐκκλησία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. 3) Φραγμὸν=τὸν μωσαϊκὸν νόμον τὸν χωρίζοντα τὴν Ἰουδαϊκὴν θρησκείαν ἀπὸ τῶν περὶ εἰδωλολατρῶν. 4) Ληνὸν=τὸν λαὸν καὶ τὴν ἱερωσύνην δι' ἣν ὁ νόμος ἡρμηνεύετο. 5) Πύργον=τὴν διαρκῆ Θεῖαν ἀντίληψιν καὶ προστασίαν τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ. 6) Γεωργοὶς=τῷ Ἰουδαϊκῷ λαῷ. 7) Ἀπεδήμησεν=ἀρῆκεν ἐλευθέρων τὸν λαὸν εἰς ἐκτέλεσιν τῆς θρησκείας ταύτης. 8) Τοὺς δούλους αὐτοῦ, ἤτοι ἄνδρας ἄγνους καὶ προφήτας. 9) Ἄλλοις γεωργοῖς=τοῖς ἐθνέσι.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Η ΑΝΩΘΕΝ ΤΙΜΩΡΙΑ

Καὶ εἰς τὸν ἄνθρωπον ὡς πρόσωπον καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τοὺς λαοὺς ἐν γένει, ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος διευθύνει καὶ διοικεῖ τὸν κόσμον ἔχει καθορίσει ὠρισμένον σκοπὸν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ζωῆς αὐτῶν, καὶ ἔχει ἐμπιστευθῇ εἰς ἕκαστον ὠρισμένην ἀποστολήν. Ἵνα κατορθωθῶσι πάντα ταῦτα δέον ἕκαστος νὰ ὑπαχθῇ ἐκουσίως εἰς τὰς βουλὰς τῆς Θεῆς Προνοίας καὶ πᾶσαι τοὺς αἱ ἐνέργειαι νὰ τεινῶσιν εἰς τὴν ἐκ-

ΕΘΝΙΚΗ ΜΟΥΣΑ

ΜΑΝΑΣ ΜΟΙΡΟΛΟΓΙ

Παρακαλῶ σε, μαύρη γῆς, κι' ἀραχνιασμένο χῶμα,
 Αὐτὸν τὸν νεῖό, ποῦ σοῦ 'στειλα, νὰ μὴ μού τον μαράνης,
 Νὰν τὸν κρατῆς τριαντάφυλλο καὶ μῆλο νὰν τὸν ἔγης,
 Καὶ μὲς τὴν χρύα σου ἀγκαλιὰ νὰ μού τονε καλῶχης.
 —Σὰν τί νὰ λές, μαυρόμοιρη, καὶ τί μού κουβεντιάσεις;
 Αὐτὸν τὸν νεῖό, ποῦ μούστειλες, πῶς νὰ μὴ τὸν μαράνω;
 Τίγαρις εἶμαι μὰνα του, τίγαρις ἀδελφή του,
 Νὰν τὸν κρατῶ τριαντάφυλλο καὶ μῆλο νὰν τὸν ἔχω;
 'Μένα μὲ λένε μαύρη Γῆς κι' ἀραχνιασμένο χῶμα,
 Ποῦ τρώω νεῖους, ποῦ τρώω νεῖες, ποῦ τρώω παλληκάρια,
 Τρώω τῶν μανάδων τὰ παιδιὰ, τῶν ἀδελφῶν τὰ 'δέρφια,
 Χωρίζω καὶ τὰν τρόγυνα, τὰ πολυαγαπημένα.

BYZANTION

Κ'

ΒΕΛΙΣΑΡΙΟΣ

Γότθοι.

πλήρως αὐτῶν. Ἄλλως πᾶσα ἐναντία ἐνέργεια συνεπά-
 γεται φυσικῶς τὴν δυσἀρέσκειαν ἐκείνων καὶ ἡ δυσἀρέσκεια
 συνεπάγεται ἄφευκτα τὴν τιμωρίαν. Ἡ παρεκτροπὴ ἀπὸ
 τῶν θείων προσταγμάτων εἶναι μία ἐπανάστασις κατὰ τοῦ
 Θεοῦ καὶ ἡ ἐπανάστασις καταστέλλεται πάντοτε διὰ βίας.
 Καὶ βλέπομεν λοιπὸν τιμωρούμενα ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ τὰ
 πρόσωπα, τὰς κοινωνίας, τοὺς λαοὺς, ἐν ἐνὶ λόγῳ πάντας
 ἐκείνους, οἵτινες ἠθέλησαν ἰδίαν νὰ τάμωσιν ὁδόν, καὶ ἰδίαν
 ν' ἀκολουθήσωσι πορείαν ἐναντίας εἰς ἐκείνας τὰς ὁποίας ὁ
 Θεὸς ἔχει καθορίσει. Ἡ τιμωρία πολλάκις δὲν ἐπέρχεται
 ταχεῖα. Ὁ Θεὸς κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ κατὰ τὰ πρό-
 σωπα κανονίζει τὴν τιμωρίαν, καὶ πολλάκις δίδει καιρὸν εἰς
 τὸν ἀμαρτάνοντα ἄνθρωπον νὰ ἰδῇ τὸ ἴδιον ἀμάρτημα, ν'
 ἀναγνωρίσῃ τὴν εὐθύνην του ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, νὰ ζητήσῃ
 συγνώμην, καὶ νὰ ἐπανορθώσῃ τὴν ἀμαρτίαν. Καὶ ὁ Χρι-
 στιανὸς γινώσκων πάντα ταῦτα ὀφείλει ὅταν διαπραχῇ ἀ-
 μάρτημα τι, καὶ παρεκτροπὴν ἀπὸ τοῦ θελήματος τοῦ
 Θεοῦ, καὶ βλέπῃ ὅτι δὲν ἐπέρχεται εἰς αὐτὸν ἐκδίκησις ἀλλ'
 ἀφίσταται ἡσυχος, ὀφείλει λέγομεν, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, νὰ
 ἐνοῇ ὅτι δὲν κερδαίνει τὴν τιμωρίαν, ὅτι δὲν λησμονεῖ ἡ
 Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὅτι δίδεται εἰς αὐτὸν καιρὸς
 πρὸς μετάνοιαν καὶ διόρθωσιν, καὶ ἐπομένως νὰ προσπαθῇ
 νὰ κατανοήσῃ κατὰ βάθος καὶ πλάτος τὴν ἀμαρτίαν, καὶ νὰ
 εὕρῃ μέσον διορθώσεως αὐτῆς. Διότι νὰ εἶναι βέβαιος ὅτι
 ταχέως θὰ ἐπέλθῃ κατ' αὐτοῦ πληγὴ τις, εἰς αὐτὸν τὸν
 ἴδιον ἢ εἰς τὰ τέκνα αὐτοῦ, καὶ εἰς τὰ κτήματα αὐτοῦ
 καὶ ἡ πληγὴ ἐκείνη θὰ εἶναι ἡ τιμωρία τῆς ἀμαρτίας του
 ὑπὸ τοῦ Θεοῦ. Πολλάκις ὁ Θεὸς εὐδοκεῖ ἵνα μεταχειρισθῇ
 ὄργανον ἐκδικήσεως καὶ τιμωρίας τὴν ἀνθρωπίνην δικαιοσύ-
 νην. Ἐνίοτε μεταχειρίζεται καὶ ταύτην, Ἄλλὰ καὶ αὐ-
 στηροτέραν προσθέτει εἰς αὐτὴν τὴν τῆς Θεῖας Δικαιοσύνης
 τιμωρίαν. Οὐαὶ δὲ εἰς τὸν ἀμαρτάνοντα Χριστιανόν, ἐὰν ἡ
 Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ μὴ τιμωρήσῃ αὐτὸν ἀμαρτάνοντα ἐν
 τῇ κόσμῳ τούτῳ. Ἡ ἀνάβωλὴ αὐτῆς τῆς τιμωρίας δὲν εἶναι
 ἀπαλλαγὴ τῶν ἀμαρτωλῶν ἀπὸ τῆς τιμωρίας, ἀλλ' εἶναι
 προειδοποίησις τῆς περιμενούσης αὐτὸν φοβερᾶς ἐν τῇ ἄλλῃ
 ζωῇ τιμωρίας. Ἡ Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ θὰ ἱκανοποιηθῇ.
 Ἡ ἐν τῇ κόσμῳ τούτῳ ἱκανοποίησις αὐτῆς καὶ τὴν σωτη-
 ρίαν τοῦ ἀμαρτωλοῦ δύναται νὰ προκαλέσῃ καὶ ἀπὸ αἰωνίας
 τιμωρίας ἀπαλλάσσει. Ἄλλ' οὐαὶ εἰς τὸν ἀμαρτωλὸν τὸν
 θνήσκοντα ἀτιμωρητον· οὗτος ἐὰν μὴ μετανοήσῃ ἀλλὰ μετα-
 στῇ εἰς τὴν ἄλλην ζωὴν ἀμετανόητος καὶ ἀτιμωρητος, ἡ
 κόλασις αὐτοῦ θὰ εἶναι φοβερά διότι οὐδὲν σώζει αὐτὸν πλέον
 ἀλλὰ καὶ αἰωνία διότι εἶναι ἄληκτος καὶ ἀτελεύτητος.
 Ἐφ' ὅσον λοιπὸν ἀναβάλλεται ἡ τιμωρία τῶν ἀμαρτιῶν, ἡ-
 μῶν ἢ συνέλθωμεν εἰς αὐτοὺς, καὶ ἢ μετανοήσωμεν ἢ
 μελετῶμεν τὰς διαφόρους περιστάσεις τῆς ζωῆς ἡμῶν, καὶ
 θὰ εὐρίσκωμεν ἐν αὐταῖς πάντοτε τὸν δάκτυλον τοῦ Θεοῦ
 δεικνύοντος εἰς ἡμᾶς τὴν ὁδὸν τῆς σωτηρίας. Ἄς μὴ τυ-
 φλώττωμεν. Τὸ παράδειγμα τῶν γεωργῶν τῆς σημερινῆς πα-
 ραβολῆς τοῦ Εὐαγγελίου ἢ παρίσταται πάντοτε ζωηρὸν
 αἰώνιον πρὸ ἡμῶν. Πόσα μέσα δὲν μεταχειρίσθη ὁ Κύριος τοῦ
 ἀμπελῶνος διὰ νὰ συνετίσῃ τοὺς γεωργοὺς ἐκείνους; Καὶ ὅμως
 αὐτοὶ χειρότεροι πάντοτε ἀπέβαινον, καὶ ἀπὸ μικρότερας
 εἰς μεγαλύτεραν ἀδικίαν περιέπιπτον, ἕως οὗ ἐφθασαν εἰς
 τὴν ὑψίστην ἀδικίαν φονεύσαντες αὐτὸν τὸν μονογενῆ Υἱὸν
 τοῦ Κυρίου τῶν. Καὶ μετὰ τὴν ἀμαρτίαν ταύτην δὲν μετε-
 νόησαν ἀλλ' ἐσκέφθησαν νὰ διαρπάσωσι καὶ αὐτὴν τὴν ἀμ-
 πελον. Ἄλλ' ἰδοὺ ἐπέρχεται φοβερά ἡ τιμωρία τῆς Θεῖας
 Δικαιοσύνης. Καὶ πατάσσει ἀνιλεῖς τοὺς μὴ ἔχοντας ἔλεος
 γεωργοὺς ἐκείνους, καὶ ἄλλους ἀντ' αὐτῶν καθιστᾷ.

Ἄλλ' οἱ Γότθοι, καὶ οἱ ἄλλοι βάρβαροι, τὸ ξίφος καὶ τὸ
 δόρυ ἔχουσιν ὡς ὄργανα ληστείας ἐπὶ τοὺς κατακτηθέντας
 λαοὺς καὶ θνήσκουσι μὲν γενναίως, ταῦτα ἐν χερσὶν ἔχοντες,
 ἀλλ' οὐχὶ ὑπὲρ πατρίδος τινός, ἀλλ' ὑπὲρ τοῦ κράτους αὐ-
 τῶν ὡς ὑπὲρ συμμορίας, καταφρονοῦσι δὲ ἢ καὶ μισοῦσι πᾶ-
 σαν πνευματικὴν παιδείαν, ὁλεθρίαν ταύτην ὑπολαμβάνον-
 τες, ὡς θηλύνουσαν τὴν ἀνδρείαν. Δι' αὐτοὺς ὁ ὑπὸ τὸν Χρῆ-

ΑΙ ΑΓΙΑΙ ΣΥΝΑΞΕΙΣ

ΟΙ ΠΙΣΤΟΙ

Μετὰ τὴν ὑπὲρ τῶν Κατηχουμένων δέησιν καὶ τὴν ὡς
 ἀνωτέρω σχετικὴν τοῦ λειτουργοῦ ἱερέως ἐκφώνησιν ὁ Διάκο-
 νος ἀφ' ὕψηλοῦ τόπου, ἄλλοτε μὲν ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ναοῦ
 ἱσταμένου ἁμβωνος, σήμερον δὲ ἀπὸ τῆς ἀνωτάτης βαθμίδος
 τῆς πρὸ τῆς Ἀγίας Θύρας, προσκαλεῖ τοὺς κατηχουμένους,
 νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τοῦ ναοῦ ἐκφωνῶν, — Ὅσοι εἰσθε κατηχού-
 μενοι ἐξέλθετε. «Ὅσοι κατηχούμενοι προέλθετε.» Καὶ αὖ-
 θις. Οἱ κατηχούμενοι προέλθετε καὶ αὖθις. «Μήτις τῶν Κα-
 τηχουμένων.» Ἦτοι μὴ μείνη τις ἐκ τῶν κατηχουμένων
 ἐντὸς τοῦ ναοῦ. Καὶ ἐξέρχονται πάντες οἱ κατηχούμενοι, καὶ
 πάντες ἐκεῖνοι, οἵτινες ὑπὸ ἐπιτίμια ὄντες δὲν ἠδύναντο νὰ
 παραμένωσιν ἐν τῇ τελεσῇ τῆς θείας Λειτουργίας. Καὶ
 ἐκλείοντο αἱ θύραι τοῦ ναοῦ, καὶ ἵσταντο φύλακες παρὰ τὰς
 θύρας Διάκονοι καὶ ὑποδιάκονοι.

Καὶ οὕτω λήγει ἡ λειτουργία τῶν κατηχουμένων, καὶ
 ἀρχεται ἡ λειτουργία τῶν πιστῶν.

Πιστός. Τίτλος τιμῆς, προσωνυμία ποθητὴ καὶ περιζή-
 τητος, τάξις Χριστιανῶν ἐν ἣ κατετάσσετο, ὁ μετὰ δοκι-
 μασίαν κρινόμενος ἄγιος, ὁ μεμυημένος ἡδὴ εἰς τὰ κυριώτε-
 ρα, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα δόγματα τῆς πίστεως, ὁ εἰσερ-
 χόμενος εἰς τὴν τάξιν ταύτην διὰ τῆς ἱερᾶς Κολυμβήθρας
 τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος. Οὐδὲν μυστήριον τῆς πίστεως ἠδύ-
 νατο νὰ ἢ ἀποκεκρυμμένον εἰς τὸν πιστὸν. Ἐκοινῶν τῶν
 ἀχράντων μυστηρίων ὁ πιστός, μετεῖχε τῆς Κυριακῆς προ-
 σευχῆς, Υἱὸς αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ θετός, καὶ ἔχει ἀναντίρρησην
 τὸ δικαίωμα ν' ἀποκαλῇ καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν λοιπῶν
 πιστῶν Πατέρα αὐτοῦ τὸν Θεόν. Καὶ ὁ τίτλος Πιστός
 ἀναγράφεται ἐπὶ τῶν ἐπιτυμβίων πλακῶν, ὡς τίτλος ἱκανός
 καὶ τιμὴν καὶ εἰρήνην, ἥτοι τὴν αἰωνίαν μακαριότητα νὰ
 προσπορίσῃ εἰς τὸν φέροντα τὸν τίτλον τοῦτον. Πιστός ἐκ
 πιστῶν ἔλεγον οἱ χριστιανοί, ὡς ἔλεγον οἱ ἐκ τοῦ κόσμου.
 Ὑπατος ἐξ ὑπάτων, καὶ ἡσθάνοντο τὴν ἀληθῆ εὐγένειαν
 συγκινουσαν τὰς καρδίας αὐτῶν.

Λοιπὸν τὴν τάξιν ταύτην τῶν Πιστῶν καλεῖ ἡδὴ ὁ Διά-
 κωνος εἰς προσευχὴν ἐκφωνῶν, — Ὅσοι πιστοί, ἔτι καὶ ἔτι τοῦ
 Κυρίου δεηθῶμεν. Καὶ ὁ ἱερεὺς, τοῦ χοροῦ ψάλλοντος βρα-
 δεῖας τὸ Κύριε Ἐλέησον, λέγει εὐχὴν μυστικῶς ὑπὲρ τῶν
 συλλειτουργούντων ἱερέων καὶ ὑπὲρ ἑαυτοῦ, εὐχαριστήριον
 μὲν διότι ἡξίωσε καὶ αὐτὸς αὐτοὺς ὁ Θεὸς νὰ παραστῶσιν
 ἐνώπιον τοῦ ἁγίου Θυσιαστηρίου, καὶ προσπέσωσιν εἰς αὐ-
 τόν, καὶ ζητήσωσι τὸ ἔλεος τῶν οἰκτιρῶν αὐτοῦ ὑπὲρ τῶν
 ἀμαρτημάτων αὐτῶν, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ δέησιν δὲ πρὸς
 τὸν Θεόν ἵνα ἐπακούσῃ αὐτῶν, καὶ καταστήσῃ αὐτοὺς ἀξίους
 νὰ προσέρρωσι δέησεις καὶ ἱκεσίας καὶ θυσίας ἀναιμάκτους
 ὑπὲρ παντός τοῦ λαοῦ αὐτοῦ, καὶ νὰ καταστήσῃ αὐτοὺς
 ἱκανοὺς, οὗς διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος κα-
 θάρσεν εἰς τὴν διακονίαν ταύτην, ἵν' ἄνευ μομφῆς δι' ἀ-
 μάρτημα, καὶ ἄνευ προσκόμματος, ἔχοντες μάρτυρα καθα-
 ρὰν τὴν συνειδήσιν, ἐπικαλῶνται τὸ ἅγιον αὐτοῦ ὄνομα.
 Καὶ οὕτως ὁ Κύριος, ἀπὸ τοιούτων λειτουργῶν δεχόμενος
 τὰς δέησεις, γίνεται ἴλεως, καθ' ὃ ἔχων πολλὴν τὴν ἀγα-
 θότητα.

Καὶ ὁ Διάκωνος μετὰ τὸ πέρας τῆς εὐχῆς ἀπευθύνει τὴν
 συνήθη δέησιν περὶ ἀντιλήψεως, σωτηρίας καὶ εἰρήνης παρὰ
 Θεοῦ προσθέντων καὶ τὴν ἐκφώνησιν: Σοφία. Διὰ τῆς ἐκφω-
 νήσεως ταύτης ὁ Διάκωνος προαναγγέλλει τοῦ ἀρχομένου
 Μυστηρίου τὴν οὐσίαν, ἀποκαλῶν τὸ μυστήριον Σοφίαν. Ἴνα
 διὰ τῆς λέξεως ταύτης καταστήσῃ προσεκτικὸς τοὺς Χρι-
 στιανούς εἰς τὰ τελούμενα. Ναί. «Σοφία Θεοῦ ἐν μυστηρίῳ.»

ῥωνα παιδευθεὶς Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ ὑπὸ τὸν αὐστηρὸν Δυσίμα-
 χον τὸν Ἀκαρναν Ἀλέξανδρος δὲν ἦσαν ἀνδρεῖοι, τεθη-
 λυμένοι δὲ κατ' αὐτοὺς βεθαίως ἦσαν οἱ Μαρθωνομάχοι,
 ἀφ' οὗ, ὅτε ἦσαν παῖδες, εἶχον παιδευθῇ ὑπὸ τὴν μάστιγα
 τοῦ γραμματιστοῦ. Κατεφρόνουν λοιπὸν ἡ καὶ ἐμίσουν
 τοὺς πεπαιδευμένους ἐκδικούμενοι διὰ τὴν πρὸς αὐτοὺς
 περιφρόνησιν. Οὕτως ὁ βασιλεὺς αὐτῶν ὁ Θεοδώρι-
 χος, τὸν Σύμμαχον καὶ τὸν γαμβρὸν τούτου Βοήθιον, ἀν-
 δρας πρώτους τῆς ῥωμαϊκῆς συγκλήτου, τῆς φιλοσοφίας
 θεράποντας καὶ τῆς δικαιοσύνης εἰς τὸ ἀκρότατον, ἐφόνευ-
 σεν ἐκ φθόνου, ἐκ μίσους, ἐκ φόβου ὁ βάρβαρος. Τὸ μῖσος
 τοῦτο, μῖσος παντός ἡμιγύμνου βακκενδύτου πρὸς τὸν ἐνδε-
 δυμένον εὐπρεπῶς, εἶχον καὶ πάντες οἱ Γότθοι· διότι τὸν
 Ἄταλάρικον, ἔγγονον τοῦ Θεοδώριχου καὶ ἐκείνου εἰς τὸν
 θρόνον διάδοχον, δὲν ἐπέτρεπον εἰς τὴν μητέρα αὐτοῦ
 Ἀμαλασοῦνθον, τὴν συνετὴν καὶ ἀρρενωπὴν ἡθοῦς ἔχουσαν
 θυγατέρα τοῦ Θεοδώριχου, νὰ παιδεύσῃ, ὅπως οἱ τῶν Ῥω-
 μαίων παῖδες ἐπαιδεύοντο. Συλλεγόντες δὲ οἱ ἐπισημότατοι
 ἐξ αὐτῶν καὶ ἐλθόντες πρὸς ἐκείνην ἠτίωντο ὅτι αὐχὶ ὀρθῶς,
 οὐδὲ, ὅπως συμφέρει εἰς τοὺς Γότθους καὶ εἰς τὸν βασιλεῖα
 αὐτῶν, ἐπαίδευε τὸν υἱὸν τῆς· διότι τὰ γράμματα παρὰ
 πολὺ εἶναι χωρισμένα ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν, καὶ ἡ διδασκαλία
 τῶν γερόντων φέρει εἰς τὴν δειλίαν καὶ τὴν ταπεινότητα.
 Εἶνε δὲ ἀνάγκη ὁ ἐν τινι ἔργῳ μετὰ τόλμης μέλλων νὰ
 ἐργασθῇ καὶ ν' ἀποβῇ ἐνδοξος, ἀπληλαγμένος τοῦ φόβου τοῦ
 ἐκ τῶν διδασκάλων, εἰς τὰ ὅπλα ν' ἀσκήται. Ἐλεγον δὲ
 ὅτι οὐδὲ ὁ Θεοδώριχος ἐπέτρεπε ποτὲ νὰ πέμπωσιν οἱ Γότ-
 θοι τοὺς παῖδας τῶν εἰς τὰ σχολεῖα, διότι εἶχε τὴν γνώμην
 ὅτι ὁ φόβος ὁ ἀπὸ τῆς μάστιγος τοῦ διδασκάλου ἀποδιώκει τὸ
 νὰ ὑπερφρονῶσι διὰ τὴν λόγην καὶ τὸ ξίφος, ἐγένετο δὲ
 οὕτος τοσούτου κράτους κύριος, ἐν ᾧ γραμμάτων οὐδὲ ἀ-
 κοὴν εἶχεν. Προέτρεψαν λοιπὸν αὐτὴν τοὺς μὲν παιδα-
 γωγούς ν' ἀποδιώξῃ, ὁμήλικας δὲ τινες νὰ δώσῃ εἰς τὸν
 Ἀταλάρικον ὁμοδαίτους, οἵτινες συνακμάζοντες κατὰ τὴν
 ἡλικίαν ἠθέλον παρορμήσῃ ἐκείνον εἰς τὴν ἀρετὴν κατὰ τὸν
 βάρβαρον νόμον.

Ἡ Ἀμαλασοῦνθα φοβηθεῖσα τὴν ἐπιβουλὴν ἐπέτρεψεν
 ὅσα παρ' αὐτῆς ἐζήτουν καὶ παῖδας τινὰς εὐγενῶν Γότθων
 παρὰ τῷ Ἀταλάρικῳ προσέλαβεν. Ἡ αὐλὴ αὐτῆς τῶν ἀπαι-
 δεύτων κολάκων, τῶν πρὸς ἡδονὴν τοῦ βασιλέως πάντοτε
 λεγόντων καὶ πραπτόντων διέφθειρε τὸν δύστηνον τῆς Ἀμα-
 λασοῦνθης υἱόν, ὅστις εἰς μέθην ἐρρίφθη ὑπ' αὐτῶν καὶ
 ἀναστροφᾶς μετὰ γυναικῶν, ἐξ ὧν μακρὰς μὲν πρόδρομος τοῦ
 ἐπελθόντος θανάτου. Ἐκ τούτου τὰ διὰ τοὺς Γότθους
 ἐπελθόντα δεινὰ καὶ τοῦ κράτους αὐτῶν ἡ διάλυσις· διότι
 κατεδίωκεν αὐτοὺς τὸ φᾶσμα τῆς διωκομένης παιδείας, τῆς
 μόνης τῶν ἀληθῶς μεγάλων πράξεων ἐργατίας. Ἐπαθὼν
 δηλαδὴ ὅτι ὁ Θεοδώριχος ὀλίγον χρόνον μετὰ τὸν φόνον
 τοῦ Συμμάχου, ὅτε οἱ ὑπηρέται παρέθηκαν ἐν τῇ τραπέζῃ
 αὐτοῦ δειπνοῦντες μεγάλου ἰχθύος κεφαλὴν. Αὕτη ἐφάνη
 εἰς αὐτὸν ὅτι ἦτο ἡ κεφαλὴ τοῦ Συμμάχου νεοσφαγὸς μὲ
 τοὺς ὀφθαλμοὺς βλοσυροὺς, μανικοὺς καὶ ἀπειλητικούς, ἐν-
 τρομος δὲ, ὑπὸ ῥίγους κατατρυχόμενος, κλαίων καὶ περιαλ-
 γῆς διὰ τὴν συμφορὰν ἀπέθανε μετ' ὀλίγον ὁ βάρβαρος.

Ἐκ τούτων ἐπιβουλὴ κατὰ τῆς Ἀμαλασοῦνθης, θάνατος
 τῶν πρωταίων τῆς κατ' αὐτῆς ἐπιβουλῆς, πρεσβεῖαι αὐ-
 τῆς πρὸς Ἰουστινιανὸν καὶ τούτων πρὸς τὴν Ἀμαλασοῦν-
 θαν, βουλευμάτων αὐτῆς νὰ παραχωρήσῃ τὴν Ἰταλίαν καὶ
 Σικελίαν τῷ Ἰουστινιανῷ, τοῦ Θεοδότου ἐπὶ τὴν βασι-
 λεῖαν ὑπὸ τῆς Ἀμαλασοῦνθης ἀνάρρησις, καθαιρεῖς αὐτῆς
 ἐν τῇ φρουρίᾳ Βουλσίην, καὶ θάνατος.

Ὁ θάνατος αὐτῆς καλεῖ εἰς τὴν Ἰταλίαν τὸν Ἰουστινι-
 ανόν, ὅστις πέμπει κατὰ τῶν Γότθων τὸν Βελισάριον.

ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Τί ἔγραψαν οἱ ξένοι.

Σὺν τῷ χρόνῳ ἡ Ἑλλάς θὰ κυριαρχήσῃ εἰς τὴν Βαλκανικήν. Ἀδιόφορον εἶναι ἂν θὰ γίνῃ τοῦτο σὺν τῷ χρόνῳ. Ὁ Ἑλληνισμὸς δὲν εἶναι ἀνυπόμονος· τοῦναντίον. Μεταφυσικῶς κυριαρχεῖται ἀρετῶν τοῦ εἶναι ἡ ὑπομονή, ἡ ἡρεμία καὶ ἀσφαλὴς ὑπομονή, ἡ ὑπομονὴ τοῦ Ὀδυσσεύος, ἡ κλασικὴ ὑπομονή. Μὲ τὴν ὑπομονὴν αὐτὴν ἐπερίμεναν ἐπὶ αἰῶνας τὴν ὥραν τῆς ἀπελευθερώσεώς των, διατηροῦντες πάντοτε τὸν θησαυρὸν τῆς φυλῆς.

Διὰ τῆς ὑπομονῆς ἔγραψαν ἀσύγκριτον ἱστορίαν ἡρώων, διὰ τῆς ὑπομονῆς ἐδημιούργησαν ἐλεύθερον Κράτος. Διὰ τῆς ὑπομονῆς παρασκευάζουν ἔνδοξον μέλλον.

L. Comez-Carrillo.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Ν. Α. Μασσαλίαν. Ἐάν ὑπολογίσῃτε τὰ ὑπὸ τῆς Ἑταιρείας ἐπὶ ἑπταετίαν καταβληθέντα ταχυδρομικὰ διὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν ἐπὶ τὴν θὰ πεισθῇτε περὶ τοῦ δικαίου. — Γρ. Σ. Ν. Ὑδρὸν καὶ Ν. Βοστώνην, Στ. Δ. Κέρτς, Γρ. Α. Α. Καλάμας. Ἡ σύμπτωση τῶν αἰτήσεων ἐνθαρρύνει ἡμᾶς ἀλλὰ δὲν παρέχει καὶ τὰ μέσα πρὸς ἐκτέλεσιν. Βραδύτερον ἴσως. Κ. Π. Τερπέστην. Ὅτε σφίσι περὶ μεγεθύνσεως. Ἄν τὸ φύλλον δὲν ἦτο τόσον μικρὸν εἴη ἔσμικρύνομεν ἀκόμη ὅπως τὸ πέμψωμεν εἰς διπλάσιον. Ἐφ' οὗτοῦλάχιστον δὲν διπλασιάζονται τὰ μέσα ἡμῶν.

(Α. Κορινθ. 2, 6). Ὁ ἱερεὺς ἐκφωνεῖ τὴν συνήθη δοξολογίαν, καὶ ὁ Διάκονος καλεῖ ἐκ δευτέρου τὴν ἁγίαν Σύναξιν εἰς νέαν δέσιν συνάπτων τὸ αὐτὸ καὶ ἔτι κ. λ. Καὶ ψάλλει ὁ χορὸς τὸ Κύριε Ἐλέησον. Καὶ δέεται μυστικῶς ὁ ἱερεὺς ὑπὸ τὴν ἐξῆς ἐννοιαν. Ἀπάλιν καὶ πολλάκις πίπτομεν ἐνώπιόν Σου Κύριε, καὶ Σὲ παρακαλοῦμεν, ἀγαθὲ καὶ φιλόανθρωπε, ὅπως δεχθῇς τὴν δέσιν ἡμῶν, καὶ καταξιώσῃς ἡμᾶς ἐν ἁθωοῖς καὶ ἀκατάκριτοις ἀπὸ ἁμαρτίας, παρασταθῶμεν ἐνώπιον τοῦ ἁγίου Σου Θυσιαστηρίου. Χάρισαι δὲ ὁ Θεὸς καὶ εἰς τοὺς προσευχομένους μεθ' ἡμῶν προκοπὴν βίου ἀγαθοῦ, καὶ πίστεως, καὶ συνέσεως πνευματικῆς. Δὲς εἰς αὐτοὺς ἵνα πάντοτε Σὲ λατρεύωσι μετὰ σεβασμοῦ καὶ ἀγάπης, καὶ ἁθωοῖς καὶ ἄγνοις μετέχωσι τῶν ἁγίων μυστηρίων, καὶ ἀξιώθωσι καὶ τῆς ἐπουρανίου Σου Βασιλείας. Ὁ Διάκονος περατεῖ τὴν Συναπτὴν διὰ τοῦ ἀνωτέρω ἐρμηνευθέντος — Σοφία. Καὶ ὁ ἱερεὺς ἐκφωνεῖ τὸ τέλος τῆς μυστικῶς ἀναγνωσθείσης εὐχῆς ὑπὸ τὴν ἐξῆς ἐννοιαν. Ὅπως διατελοῦντες πάντες ὑπὸ τὸ κράτος τῆς θελήσεως καὶ τοῦ νόμου Σου, Κύριε, καὶ ὑπὸ τοῦ κράτους Σου τούτου καὶ τῆς δυνάμεως καὶ ἐξουσίας Σου πάντοτε φυλαττόμενοι, ἀναπέμπωμεν δόξαν εἰς Σὲ, εἰς τὸν Πατέρα, καὶ εἰς τὸν Υἱόν, καὶ εἰς τὸ ἅγιον Πνεῦμα κ. λ.

ΑΓΟΡΑΣΑΤΕ

ΤΟ ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ
ΣΤΟΛΟΥΚΑΙ ΤΩΝ
ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ

ΕΛΛΗΝΟΓΕΡΜΑΝΙΚΟΝ ΛΥΚΕΙΟΝ

Κ. ΓΙΑΝΝΙΚΗ

Ἐν Σμύρνῃ

Ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τοῦ Πανεπιστημίου. μετὰ οἰκοτροφείου. Περιέχει τμήμα πραγματικὸν διὰ τοὺς προοριζομένους εἰς τεχνικὰς ἢ ἀνωτέρας σπουδὰς καὶ τμήμα Ἑμπορικόν. Διδάσκονται ξένη γλῶσσα ἢ Γερμανικὴ, ἢ Γαλλικὴ, ἢ Ἀγγλικὴ καὶ ἢ Τουρκικὴ, ἐκ τῶν ὁποίων ἐκλέγει δύο κατα βούλησιν ὁ διδασκόμενος. Κανονισμὸς καὶ ἀναλυτικόν, πρόγραμμα λεπτομερὲς (96 σελ. σχ. 8ου) στέλλεται τῷ αἰτοῦντι εἰς τὴν διεύθυνσιν Lycée Giannikis, Smyrne.

Κατ' Ἀύγουστον ἐκάστου ἔτους τὸ Λύκειον ἐκδίδει ἐπετηρίδα, περιέχουσαν πραγματείας τοῦ διδασκοντος προσωπικοῦ, τὰ πρακτικὰ τοῦ συλλόγου, τὰ ζητήματα τῶν ἐξετάσεων, γραπτὰ τινὰ μαθητῶν, καὶ ὅ,τι ἄλλο σχετικὸν πρὸς τὴν κατὰ τὸ σχολικὸν ἔτος γενομένην ἐν τῷ Λυκείῳ ἐργασίαν. Ἡ ἐπετηρίς ἀποτελοῦσα, τεύχος 160—200 σελ. σχ. 8ου, στέλλεται εἰς πάντα αἰτοῦντα.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ ΠΑΤΡΙΩΝ.

Δημοσιεύονται μόνον κατόπιν ἐγκρίσεως καὶ κατ' ἀποκοπὴν.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΑΤΜΟΠΛΩΓΗΣ

Ἑβδομαδιαία τακτικὰ ἀναχωρήσεις ἐκ Πειραιῶς

ΔΕΥΤΕΡΑΝ, μεσημέρι. Διὰ Γύθειον, Καλάμας.

Κατάκωλον, Πάτρας, Κέρκυραν, Τεργέστην.

ΔΕΥΤΕΡΑΝ, 7 μ. μ. Διὰ Χαλκίδα, Αἰδηψόν, Στυλίδαν καὶ Βόλον.

ΠΕΜΠΤΗΝ, 12 μεσημέρ. Διὰ Χίον, Σμύρνην, Μυτιλήνην, Δαρδανέλλια, Κωνσταντινούπολιν, Ἀμισσόν, Κερασούντα, Τραπεζοῦντα καὶ Ὀρδοῦ.

ΠΕΜΠΤΗΝ, 7 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Χαλκίδα, Λίμνην, Ἀταλάντην, Αἰδηψόν, Στυλίδαν καὶ Βόλον.

ΠΕΜΠΤΗ, 8 μ. μ. Διὰ Ἰτέαν, Πάτρας, Ἀστακόν, Βασιλικήν, Δευκάδια, Πρέβεζαν, Σαλαῶραν, Κόρινθον καὶ Καρθασαράν. ΣΑΒΒΑΤΟΝ 8 π. μ. διὰ Σίφνον, Χανιά, Γεωργίουπολιν, Ρέθυμνον, Ἡράκλειον, Πάνορμον, Χερσόνησον, Σίσι. Ἀγ. Νικόλαον καὶ Σητερίαν, μετ' ἐπανόδου διὰ τῶν αὐτῶν λιμένων.

Ἀναχωρήσεις ἐκ Πατρῶν

ΤΕΤΑΡΤΗΝ 8 μ. μ. (Κατ' εὐθείαν). Διὰ Κέρκυραν καὶ Τεργέστην. Μετὰ τὴν ἀφίξιν τῆς Β' ἀμαξοστοιχίας εἰς Ἀθῆνας.

Ἐξεδόθησαν

ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ὑπὸ Ἀγίδος Θέρου

Τόμος μοναδικῆς κομψότητος μεγάλου 8ου σχήματος ἀπὸ 130 περίπου σελίδας, τυπωμένος εἰς ὠραῖον χάρτην καὶ στολισμένος με καλλιτεχνικωτάτας εἰκόνας, ἔργα ἐνὸς τῶν ἐκλεκτῶν Ἑλλήνων καλλιτεχνῶν κ. Π. Ρούμπου. Περιέχει τὸ βιβλίον 110 περίπου δημοτικά τραγούδια, δηρημένα εἰς πέντε τμήματα: τῆς ἀγάπης, τῶν ἀρμάτων, τοῦ θανάτου, διάφορα, διστίχα. Προηγεῖται ὡς πρό-

λογος ἡ διάλεξις τοῦ Ἀγίδος Θέρου περὶ τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς εἰς τὰ δημοτικά τραγούδια, τὴν ὁποίαν ἔκαμε τὸν παρελθόν. Φέρονται εἰς τὸ ῥοδεῖον Ἀθηνῶν, ἀκολουθεῖ ἑρμηνεῖα τῶν δυσκόλων λέξεων, βιβλιογραφία καὶ πίναξ περιεχομένων λεπτομερῶς.

Κάθε ἀντίτυπον τιμᾶται δρ. 3.

100 ἀντίτυπα ἐπὶ χειροποιήτου ὀλλοῦ δικοῦ χάρτου, καθὲν δρ. 5.

Παραγγελίαι συνοδευόμεναι ὑπὸ τοῦ ἀποστολέου διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς ἀπευθύνονται.

Πρὸς τὴν ἐκδοτικὴν ἐταιρείαν δ. Φοῦρτς 1, ὁδὸς Κλεισθένους, εἰς Ἀθῆνας.

ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Μηνιαῖον περιοδικὸν

διευθυνόμενον ὑπὸ

Ἑλένης Ο. Ρουδοπούλου

(Παράρτημα τοῦ «Δελτίου» τῆς Ἀκαδημίας Ἐν Ἀθῆναις (πλατεῖα Κάνιγγος). Συνδρ. ἔτησίαν δρ. 1,50. — Φρ. 1,50 γρ.)

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΨΙΛΑΚΗ

Πρώην γυμνασιάρχου Σύρου καὶ Χανίων

ΓΕΝΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Ἐκδομένη φήφω τῆς Συντακτικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Κρητικῆς καὶ δαπάναις τῆς Πολιτείας εἰς μέρη 3.

α' Μέρος (τεύχη 4) Ἑλληνικὸν τοῦ 1204. β' Μέρος (τεύχη 2) Ἑνεστικὴ Κρήτη (1294—1670). γ' Μέρος (τεύχη 4) Τουρκοκρατούμενη Κρήτη (1670—1890).

Τὸ ὅλον ἔργον, ἐκδοθὲν εἰς 1000 ἀντίτυπα, τιμᾶται δρ. 20 προπληρωθέν. Οἱ πληρώνοντες κατὰ τεύχη καταβάλλουσιν δρ. 2,50. Τὸ πρῶτον τεύχος θὰ διατεθῇ ἐντὸς τοῦ μηνὸς Ἰουλίου.

Ἀπευθυντέον εἰς τὸ Βιβλιοπωλεῖον «Ἑστία»

ἑλεῖον Εὐρωπαϊκὸν τυπογραφεῖον καὶ βιβλιοδετεῖον Καριωτάκη καὶ ἄλλων μετὰ τμήματος ἐμπορίου. Ὅδὸς Μάρκου 9.